

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/931/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3708203277
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3708203277.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Stanislavy Mikláňkovej v právnej veci navrhovateľky: X. Q., narodená XX.XX.XXXX, bytom Y. I., S. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Kadurom, so sídlom Ul. Republiky 16, Žilina, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. júla 2015, č. k. 18C/130/2008 - 385, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým uplatnila proti odporcovi nárok na náhradu škody vo výške 5.767 965 Sk, čo po prepočítaní na euro predstavuje 191.461 eur. Navrhovateľka odôvodnila skutkovo svoj návrh tak, že v konaní voporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavreli s bývalým manželom A. Q. na pojednávaní pred Okresným súdom v Považskej Bystrici dňa 02.05.1995 zmier, ktorý okresný súd schválil uznesením zo dňa 02.05.1995, č. k. 5C/671/94-232, jeho písomné vyhotovenie bolo chybné a odlišné od jeho podoby, ako bolo vyhlásené na pojednávaní, pričom ho súd neopravil. V roku 1998 vydal opravné uznesenie, ale toto bolo opäť chybné. V nasledujúcich rozhodnutiach súdy odmietli opraviť chybné uznesenie s poukazom na prekážku litispendencie, resp. res iudicatae. Až po 11 rokoch Najvyšší súd SR potvrdil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.11.2005, č. k. 5Co/319/05-238, ktorým opravil výrok uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 02.05.1995, č. k. 5C/671/94-232, v časti, týkajúcej sa nehnuteľností, tak, že uviedol aj parcely č. 1104, 1105, 1106, k. ú. S. ako výlučné vlastníctvo navrhovateľky. Okresný súd Považská Bystrica 11 rokov nevykonal jednoduchý úkon - opravu chýb v písaní a iných zrejmych nesprávností, na ktorý bol povinný aj bez návrhu. Skutočnosť, že v písomnom vyhotovení rozhodnutia nebola uvedená parcela č. 1105, na ktorej je postavený rodinný dom, jej znemožnil ich predaj, najmä rodinného domu a následne vyplatiť bývalého manžela. Rátala s výtazkom z nehnuteľností, ktoré jej pripadli podľa súdom schváleného zmiaru, pretože nedisponovala žiadnymi finančnými prostriedkami. To malo za následok, že sa začali proti nej viesť tri exekučné konania. Napokon s pomocou svojich detí a exekúciou z dôchodku uhradila sumu 1.922 655 Sk. Konanie, resp. nekonanie Okresného súdu Považská Bystrica považuje za nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. Z., ktorým jej bola spôsobená škoda, a to priama škoda vo výške 1.922 655 Sk, ako reálne zaplatené plnenie na základe súdnych a exekučných konaní a nemajetková ujma, za ktorú žiada finančnú náhradu vo výške dvojnásobku priamej škody, pretože, ako uviedla, ocitla sa na hranici „možnosti existencie života“, keď po zrážkach je ostal dôchodok 2.600 Sk.

Odporca žiadal v konaní návrh zamietnuť. Skutočnosti, ktoré namieta navrhovateľka, nespadajú pod právny režim zákona č. 514/2003 Z. z. V prípade posudzovania predmetnej veci podľa zákona č. 58/1969 Zb., tento zákon prietahy nechápal ako nesprávny úradný postup, ani neriešil otázku nemajetkovej ujmy. Podľa jeho názoru, nejde o škodu, ktorá by bola spôsobená namietaným postupom Okresného súdu Považská Bystrica, resp. ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s postupom súdu. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 18.03.2003, č. k. 16C/81/01-69, ktorým súd uložil navrhovateľke zaplatiť A. Q. úroky z omeškania 17,6% zo sumy 648.982 Sk od 11.10.1997 do zaplatenia, pričom v odôvodnení rozsudku uviedol, že chyby v písaní pri vyhotovení súdneho zmiernu bolo možné napraviť postupom podľa § 164 O.s.p., nemôžu mať za následok zbavenie sa zodpovednosti navrhovateľky zaplatiť A. Q. sumu 648.985 Sk. Rozsudok okresného súdu potvrdil Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 04.02.2004, sp. zn. 6Co/470/03. Okresný súd po doplnení dokazovania, rešpektujúc právne závery a pokyny odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 10.12.2013, č. k. 6Co/177/2013-326, dospel k skutkovému záveru, že navrhovateľka sa zúčastnila dňa 2.5.1995 pojednávania na Okresnom súde Považská Bystrica, na ktorom došlo vo veci sp.zn. 5C/671/94 ku schváleniu súdneho zmiernu konkrétneho obsahu a dňa 2.5.1995 jej bolo doručené uznesenie č.k. 5C/671/94-232, v ktorom boli chyby v písaní (okrem zámeny účastníkov vo výroku) a vo výroku neboli uvedené všetky parcely (č. 1104, 1105 a 1106 v k.ú. S.) , ktoré mali byť prikázané do jej výlučného vlastníctva. Z obsahu uznesenia jej však vyplývala povinnosť vyplatiť A. Q. sumu 648.985,-Sk do 30 dní od právoplatnosti zmiernu, teda do 12.6.1995 a v tejto časti uznesenia žiadna chyba nebola. Bolo povinnosťou navrhovateľky v tejto lehote na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia takúto sumu bývalému manželovi vyplatiť a navrhovateľka si bola vedomá toho, že peniaze v takejto výške nemá a v čase schválenia súdneho zmiernu nemala ani doklady, ktoré by svedčili o výlučnom vlastníckom práve, k týmto nehnuteľnostiam v jej prospech. Spoliehala sa teda na to, že sa objaví kupec, ktorý predmetné nehnuteľnosti kúpi a z výťažku predaja bude vyplatený A. Q., k čomu však nedošlo. Navrhovateľka, na rozdiel od Okresného súdu v Považskej Bystrici, zistila chybu v predmetnom rozhodnutí hneď, ako jej bolo doručené a napriek tomu, že jej hrozila škoda v podobe exekúcie zo začiatku len pre vymoženie istiny 648.985,-Sk, súd písomne neupozornila na jeho pochybenie a nedomáhala sa riadne a včas opravy chybného rozhodnutia. Hoci si bola dlhodobo vedomá toho, že má závažný právny problém, pre ktorý nemôže nehnuteľnosti predať (chýbajúce doklady, preukazujúce jej vlastnícke právo), nevyhľadala žiadnu, dokonca ani bezplatnú právnu pomoc. Začala sa brániť sama, so značným oneskorením a nesprávnym spôsobom (žalobou o určenie vlastníckeho práva pred OS Martin sp.zn. 8C 7/00). Po prvý raz sa domáhala opravy sporného uznesenia až dňa 12.9.2000, teda 5 rokov po skončení veci sp.zn. 5C/671/94 a vo svojom podaní neuviedla, akým spôsobom má súd opravu vykonať. Riadny návrh, ako má oprava sporného rozhodnutia vyzeráť, bol na súd podaný navrhovateľkou až dňa 5.4.2005 napriek neskoršej oprave súdneho rozhodnutia dňa 14.11.2005 a predchádzajúcej ochote nového nadobúdateľa pozemkov tieto predať, ak sa predá dom, ani jedna dražba v rámci exekúcie nebola úspešná pre nezáujem kupcov o kúpu. Dňa 13.6.2012 už boli sporné nehnuteľnosti zaťažené exekučným záložným právom exekútkou JUDr. Kučavíkovou, ktorá vydala exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností parc.č. 1107 o výmere 2668m² a domu, súp.č. 398 postaveného na parc.č. 1105 v k.ú. S., zapísané na LV č. XXX a kupci už mohli nehnuteľnosti kupovať len na dražbe. V konaní nebolo preukázané, že v prípade, ak by došlo k riadnemu behu vecí a uznesenie č.k. 5C/671/94 zo dňa 2.5.1995 o zmiernu by nevykazovalo žiadne chyby v písaní, a bolo vydané v súlade so schváleným súdnym zmiernom, nebolo by došlo k žiadnej ujme na majetku navrhovateľky v dôsledku prebiehajúcich 2 exekučných konaní. V čase od doručenia uznesenia o schválení súdneho zmiernu do zriadenia exekučného záložného práva dňa 13.6.2012 mala navrhovateľka dostatok času a možností s predmetnými nehnuteľnosťami (domom sp.č. 398 s pozemkom parc.č. 1107) disponovať a to nielen formou predaja domu so všetkými pozemkami tretej osobe. V konaní nebolo preukázané, že by mala kupca ochotného zaplatiť kúpnu cenu v tomto konkrétnom čase a že by sa jej v tomto období podarilo nehnuteľnosti aj speňažiť (a v akej výške) a vyplatiť A. Q.. Preto súd ani nebol schopný vyhovieť požiadavke odvolacieho súdu a ustáliť, ktoré výdavky navrhovateľky vznikli výlučne z dôvodu existencie stavu, zavineného konštatovaným nesprávnym úradným postupom súdu a ktorým výdavkom nebolo objektívne možné zabrániť ani splnením povinnosti podľa § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka, lebo sa nepodarilo preukázať, akú cenu za nehnuteľnosti boli kupci ochotní zaplatiť, či s takouto cenou súhlasila navrhovateľka a dokedy by boli ochotní ju zaplatiť a kedy by následne v teoretickej rovine mohlo dôjsť k vyplateniu A. Q. z takto získaných finančných prostriedkov. Nepodarilo sa ani preukázať, že nezáujem kupcov bol spôsobený výlučne chýbajúcimi dokladmi. Z dopĺňujúcej výpovede navrhovateľky a jej dcéry H.. A. Q. na pojednávaní dňa 22.6.2015 vyplývalo, že záujem kupcov končil pri obhliadke nehnuteľností, takže chýbajúce doklady mohli byť len jednou

z príčin, prečo k dohode nedošlo. Svedkyňa H.. A. Q. vypovedala, že navrhovateľka sa nesnažila predať parc.č. 1107, lebo na nej pestovala úrodu. Okrem toho, navrhovateľka tvrdila, že boli kupci, čo chceli kúpiť len dom. Súd okrem výpovede JUDr. Dušana Divka nemal možnosť zistiť, čo kupcov k ich nezáujmu uzavrieť kúpnu zmluvu v skutočnosti viedlo, mohla to byť aj nevyhovujúca požadovaná cena. Predaj nehnuteľností v celosti so všetkými pozemkami nebolo jediné možné riešenie uvedenej situácie. Navrhovateľka si mohla na výplatu A. Q. z BSM napríklad vziať pôžičku od svojich detí alebo úver a zaťažiť dom hypotékou, resp. previesť iba časť spoluvlastníckeho podielu na dome na niektoré z detí, ktoré jej neskôr finančne pomohli (keď sa o probléme dozvedeli) a celý jej zostávajúci dlh v exekúcii zaplatili a tak sa mohla vyhnúť narastajúcim úrokom z omeškania z nesplatennej istiny a plateniu trov exekúcie, resp. prejavíť dobrú vôľu a začať dlh splácať A. Q. postupne, aspoň formou nejakých splátok. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že navrhovateľka nepreukázala žiadnu príčinnú súvislosť medzi vymoženými pohľadávkami v exekučných konaniach a pochybením okresného súdu pri vydaní uznesenia o schválení súdneho zmieru a celkovom postupe súdov pri následnej oprave sporného uznesenia. Súd naopak dospel k záveru, že zanedbaním prevenčnej povinnosti navrhovateľky predchádzať škode včasným upozornením súdu na konkrétnu chybu v uznesení sp.zn. 5C/971/94 z 2.5.1995 bez zbytočného odkladu potom, ako ju zistila, zavinila vznik exekučných konaní a ujmu na svojom majetku. Ak by súd bola upozornila na konkrétnu chybu riadne a včas, bezprostredne po doručení sporného rozhodnutia (čo bolo v jej záujme, pokiaľ chcela nehnuteľnosti údajne urýchlene predať a kupcov podľa jej vyjadrenia bolo dosť) súd by chybu v písaní odstránil okamžite, pretože od vydania rozhodnutia uplynulo veľmi krátke časové obdobie. Avšak navrhovateľka z nepochopiteľných dôvodov čakala na podanie návrhu na opravu 5 rokov, keď jej lehota na plnenie A. Q. dávno uplynula. Súd má teda dôvodné pochybnosti o tom, či mala skutočný záujem bez exekučného konania A. Q. vyplatiť výťažkom z predaja týchto nehnuteľností. Z týchto dôvodov súd návrh v časti náhrady škody ako nedôvodný zamietol. Náhradu nemajetkovej ujmy okresný súd navrhovateľke nepriznal. Aj v tomto smere bolo dôkazné bremeno na strane navrhovateľky, ktorá však súdu nepreukázala, že by v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom utrpela nemajetkovú ujmu. Okrem dcéry A. Q. žiaden zo svedkov nevypovedal o tom, že by navrhovateľka trpela výraznou ujmu práve v súvislosti s týmito konaniami. Naopak sama navrhovateľka uviedla, že jej vzťahy s príbuznými, s priateľmi, susedmi alebo s okolím sa v súvislosti s postupom okresného súdu nezmenili, nikto o tomto jej probléme doposiaľ nevie. Vie o tom len ona. Predmetný úradný postup teda nemal žiaden následok pre okolité prostredie, v ktorom navrhovateľka žije a pracuje ani v spoločenskom uplatnení navrhovateľky. To potvrdila aj výpoveď väčšiny jej detí, ktoré uviedli, že o predmetnom konaní nemali vedomosť, že sa o tom dozvedeli až v súvislosti s dedičským konaním po zomrelom otcovi, v čase keď hrozila dražba nehnuteľností. Napokon o neexistencii tvrdenej ujmy svedčí aj skutočnosť, že si navrhovateľka bola v tomto období schopná zakúpiť podiel na nehnuteľnostiach od svojej sestry A. D. v s celkovými nákladmi vo výške 30.000,- Sk. Navrhovateľke bola odpustená aj povinnosť na náhradu trov konania v základnom konaní, v ktorom došlo k uloženiu povinnosti na zaplatenie úrokov z omeškania. Okresný súd preto dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením a že navrhovateľka nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy. Preto jej nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy a návrh aj v tejto časti zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods.1 O.s.p. tak, že procesne úspešnej odporkyňi priznal náhradu trov konania za preukázané cestovné spolu sumu 337,21eur.

Právne posúdenie veci vychádza zo zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a zo zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikáciu uvedených právnych predpisov okresný súd odôvodnil tak, že škoda tvoriaca predmet sporu mala byť navrhovateľke spôsobená jednak nesprávnym písomným vyhotovením uznesenia zo dňa 02.05.1995, ktorým bol schválený súdny mier, a jednak nekonaním príslušného súdu, pokiaľ ide o opravu tohto písomného vyhotovenia, pričom nápravu zjednal až Krajský súd v Trenčíne dňa 14.11.2005, súd vec právne posúdil do obdobia účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. t.j. do 01.07.2004 podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, účinného od 1.7.1969 do 30.6.2004 a za obdobie po 30.06.2004 do 14.11.2005 podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

Proti tomuto rozsudku navrhovateľka podala včas odvolanie. Navrhla rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Deklarovala uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p., spočívajúce v nesprávnom skutkovom a právnom závere okresného súdu.

V odôvodnení svojho odvolania namietala záver okresného súdu, že neuniesla dôkazné bremeno v tom smere, že nepreukázala, že sa dostala do omeškania so zaplatením sumy 639.400 Sk svojmu bývalému manželovi výlučne v dôsledku pochybenia okresného súdu pri vyhotovení uznesenia o schválení zmiernu. Podľa názoru prvostupňového súdu pôvodný chyby okresného súdu nemali za následok zbavenie sa zodpovednosti navrhovateľky zaplatiť A. Q. vyrovnávací podiel 639.400 Sk. Oprava znenia rozsudku okresného súdu sa netýkala tejto povinnosti navrhovateľky a ona sa spoliehala výlučne na zisk z predaja nehnuteľností, ktoré jej pripadli bez toho, aby mala iný plán. Nepreukázala, kedy začala predmetné nehnuteľnosti ponúkať na predaj ani existenciu vážneho záujemcu o kúpu nehnuteľností. Napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín je prekvapivý, nedostatočne a účelovo odôvodnený a nerešpektuje záväzné závery, ku ktorým v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania dospel Krajský súd Trenčín vo svojom uznesení č. k. 6Co/177/2013 zo dňa 10.12.2013. Odôvodnenie rozsudku je formalistické a dôkazné bremeno, ktoré vyžadoval okresný súd, je z jej strany objektívne nemožné uniesť. Okresný súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 22.06.2015, na ktorom ju vypočul. Z otázok, ktoré jej súd kládol, ako aj zo spôsobu, akým ich kládol je zrejmé, že súd od nej očakával, že si bude presne pamätať konkrétne fakty, ktoré sa udiali pred vyše 20 rokmi. Jej výpoveď z pojednávania dňa 22.06.2015 nemá žiadnu výpovednú hodnotu, pretože si pre svoj vysoký vek udalosti jednoducho nepamätá. Navyše je zrejmé, že málokto si odkladá inzeráty na predaj rodinného domu pred 20 rokov, aby ich mohol predložiť ako dôkaz pred súdom. Okresný súd celý tento spor zvrátil tým, že ju urobil zodpovednú za všetky následky pôvodného nesprávneho úradného postupu súdu. Bolo jej chybou, podľa názoru prvostupňového súdu, že nepodala žiadosť o opravu nesprávneho výroku súdu včas (nemá právnické vzdelanie, avšak laicky postupovala tak, aby odvrátila hroziacu škodu, hoci nesprávne). Takéto riešenie, keď nadobudne vlastníctvo k nehnuteľnostiam, a ich predajom získa finančné prostriedky, aby vyplatila svojho bývalého manžela, navrhol samotný okresný súd, konajúci vo veci vyporiadania BSM. Súhlasila s ním a oprávnené rákala s tým, že všetky nehnuteľnosti riadne nadobudne a speňaží, aby si mohla splniť svoju povinnosť vyplatiť vyrovnávací podiel. Z hľadiska skúmania príčinnej súvislosti vzniku škody je potom podstatná tá skutočnosť, že len v dôsledku nesprávneho výroku súdu o schválenom zmierni bolo takéto vyporiadanie znemožnené. Argument, že súdny výrok o jej povinnosti zaplatiť sumu 639.400 Sk do 30 dní od právoplatnosti netrpel vadou, a preto sa naň nevzťahuje zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup je zavádzajúci a formalistický. Výrok o vyplatení bývalého manžela vecne aj právne úzko súvisí s výrokom o nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnostiam. Plnenie oboch výrokov súdu bol od seba závislé a nesprávnosťou jedného výroku sa znemožnilo plnenie druhého. Odvolací súd v svojom zrušujúcom uznesení uložil prvostupňovému súdu, aby ustáli, ktoré výdavky vznikli výlučne z dôvodu existencie stavu zavineného konštatovaným nesprávnym úradným postupom súdu a ktorým výdavkom nebolo objektívne možné zabrániť ani splnením povinnosti podľa § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa výkladu prvostupňového súdu bolo jej povinnosťou odvrátiť škodu, ktorú spôsobil súd svojim nesprávnym úradným postupom. Prvostupňový súd teda preniesol celú zodpovednosť za vzniknutú škodu na ňu. Ak bol však prvostupňový súd toho názoru, že tým, že sa včas nedomáhala opravy chybného výroku súdu, prispela k vzniku škody, mohol aplikovať ust. § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Namiesto toho však okresný súd návrh v celom rozsahu zamietol, ako by si výlučne sama spôsobila vzniknutú škodu a je teda v konečnom dôsledku zodpovedá za následky chyby, ktorú urobil súd. Takáto úvaha prvostupňového súdu je neprípustná.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. O.s.p., v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vecne správny a tento je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Odvolanie navrhovateľky prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok okresného súdu zodpovedá obsahu spisu a skutkový a právny záver okresného súdu je správne a úplne odôvodnený v rozsudku podľa kritérií v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. S odôvodnením rozsudku okresného súdu sa identifikoval aj odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a na akcentovanie jeho správnosti s poukazom na odvolacie dôvody navrhovateľky, považuje za významné uviesť nasledovné:

Ustanovenie § 205 ods. 2 O.s.p. taxatívne upravuje dôvody, ktorými možno odôvodniť odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým rozhodol vo veci samej.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní deklarovala uplatnenie odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď prvostupňový súd nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa kritérií v ust. § 132 O.s.p., čoho dôsledkom je nesprávny skutkový záver. Ustanovenie § 132 O.s.p. upravuje postup súdu pri hodnotení dôkazov. V zmysle zákonnej dikcie, súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je teda činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Skutkový záver sudcu, vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného postoja (presvedčenia) a myslenia konajúceho sudcu.

V prejednávanej veci uplatňuje navrhovateľka nárok na náhradu škody, ktorá jej vznikla, podľa jej skutkových tvrdení, neprávny postupom Okresného súdu Považská Bystrica, ktorý neopravil chybný výrok v písomnom vyhotovení uznesenia o zmieri, ktorý bývalí manželia uzatvorili o vypořádání ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Navrhovateľka tvrdí, že v dôsledku nečinnosti Okresného súdu Považská Bystrica, ktorý svoju chybu neopravil, nemohla splniť svoju povinnosť podľa súdneho zmiaru a vyplatiť podiel z BSM bývalému manželovi do 30 dní, keďže nemohla predať nehnuteľnosti pre absenciu všetkých nehnuteľností v uznesení Okresného súdu Považská Bystrica, na základe ktorých by bola zapísaná ako vlastníčka. V dôsledku tejto skutočnosti jej vznikla škoda, ktorú bližšie v konaní špecifikovala.

Vo všeobecnosti pre zodpovednosť za škodu musia byť kumulatívne splnené nasledovné predpoklady:

- a) išlo o protiprávny úkon
- b) vznikla škoda
- c) ako dôsledok protiprávneho úkonu (príčinná súvislosť).

a) V prejednávanej veci niet sporu o tom, že postup Okresného súdu Považská Bystrica v súvislosti s odstraňovaním nesprávností v písomnom vyhotovení uznesenia o schválení zmiaru možno považovať za nesprávny úradný postup a je teda daná zodpovednosť štátu za škodu, ktorá by týmto postupom súdu vznikla.

b) Vznik škody je ďalším predpokladom zodpovednosti za škodu, ktorú preukazuje poškodený a táto škoda musí byť

c) v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym úkonom.

Platí, že vzťah medzi protiprávnym úkonom ako príčinou a medzi vznikom škody ako následkom, nesmie byť sprostredkovaný. Rozhodujúca je teda vecná súvislosť príčiny a následku.

V prejednávanej veci nemožno hovoriť o priamej príčinnej súvislosti medzi postupom Okresného súdu Považská Bystrica a tým, že navrhovateľka bola zaviazaná v dôsledku omeškania svojej povinnosti zo zmiaru, platiť aj úroky z omeškania a vznikli aj ďalšie náklady na súdne konania a exekučné konania.

Priamou príčinou vzniku ďalších záväzkov navrhovateľky bolo jej omeškanie s plnením povinnosti podľa súdneho zmiaru a nebol ním postup Okresného súdu Považská Bystrica, ktorý v primeranej dobe neodstránil svoju chybu v písomnom vyhotovení zmiaru.

V tejto otázke je preto potrebné akceptovať názor odporcu, že nie je daná priama príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, preto nemôže byť ani daná zodpovednosť odporcu za špecifikovanú škodu navrhovateľky. Odvolací súd poukazuje na judikatúru súdov Slovenskej republiky k otázke zodpovednosti za škodu a jej predpokladov.

Nesprávny úradný postup musí byť totiž priamou bezprostrednou a nesprostredkovanou príčinou škody, a to bez ohľadu na to, či ide o skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Nestačí, ak je iba

sprostredkovanou príčinou škody. Zodpovednosť nemožno robiť závislou od neobmedzenej kauzality, keďže atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo predchádza následok a vyvoláva ho. Že vzťah medzi príčinou a následkom musí byť bezprostredný, konštatoval aj Ústavný súd SR v náleze I. ÚS 177/2008. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ale skutkovou otázkou, ktorú je potrebné riešiť v konkrétnych súvislostiach. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Vzťah príčiny a následku je preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

V zmysle týchto úvah niet rozumného dôvodu odchýliť sa v prejednávanej veci od dlhoročnej súdnej praxe pri posudzovaní všeobecných predpokladov na zodpovednosť za škodu.

Okresný súd rozhodol vo veci na základe vyššie uvedených právnych záverov, preto je jeho rozhodnutie správne a zákonné.

Vzhľadom na uvedené, sú odvolacie námietky navrhovateľky spočívajúce v nesprávnom skutkovom a nesprávnom právnom závere prvostupňového súdu, uplatnené neoprávnene.

V odvolacom konaní úspešný odporca náhradu trov neuplatnil, ani nevyplynuli z obsahu spisu, preto podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. mu odvolací súd túto náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .